

גבירותי ורבותי,

מרגע הקמתה, לפני 63 שנה, ישראל הושיטה את ידה לשלום. בשם מדינת ישראל והעם היהודי, אני מושיט יד זו שוב היום. אני מושיט יד זו לאזרחי מצרים וירדן, עם ברכת חברות מחודשת לעמים איתם עשנו שלום. אני מושיט אותה לעם התורכי, ברחשי כבוד ורצון טוב.

אני מושיט אותה לעמים בלב ובתונים, בהערכה לאלה המנסים לבנות עתיד דמוקרטי. אני מושיט אותה לשאר העמים בצפון אפריקה וחצי האי ערב, עימם אנו מקווים ליצור עתיד חדש. אני מושיט אותה לאזרחי סוריה, לבנון ואיראן, בהתפעמות מאומץ ליבם של אלה הנלחמים בדיכוי אכזרי. אך במיוחד אני מושיט אותה לעם הפלסטיני, עימו אנו מבקשים לכונן שלום אמיתי ובר קיימא.

גבירותי ורבותי,

תקוותנו לשלום בישראל לעולם לא דועכת. המדענים שלנו, רופאים ויזמים מנצלים את חוכמתם לטובת יצירת מחר טוב יותר בכל העולם. האומנים והסופרים שלנו מעשירים את המורשת האנושית. אני יודע שזאת לא הדרך בה מדינתי מוצגת בדרך כלל באולם זה. במקום זה בשנת 1975, השאיפה של עמי לשוב לקיום הלאומי שלנו במולדת התנכ"ית שלנו הוגדרה באופן מביש כגזענות. במקום זה בשנת 1980, הסכם השלום ההיסטורי בין ישראל ומצרים זכה לגינוי במקום לשבחים.

ובמקום זה, שנה אחרי שנה, ישראל מבודדת וזוכה לגינויים לא מוצדקים יותר מכל מדינות העולם יחדיו. 21 מתוך 27 החלטות העצרת הכללית מגנות את ישראל, הדמוקרטיה האמיתית היחידה במזרח התיכון. ובכן, זהו חלק מצער בתפקיד מוסדות האו"ם, זהו תיאטרון האבסורד. הוא לא רק מציג את ישראל כמרשעת, אלא מלהק את הרשעים בתפקידים מרכזיים.

לוב של קדאפי עמדה בראש מועצת זכויות האדם של האו"ם.

עיראק של סדאם עמדה בראש ועדה של האו"ם שעסקה בפירוק החימוש.

לבנון, הנשלטת על ידי חיזבאללה, יושבת בראש מועצת הביטחון של האו"ם. זה אומר בפועל, שארגון טרור שולט בגוף האמון על ביטחון העולם.

אי אפשר אפילו להציג דבר כזה.

כאן באו"ם, רוב אוטומטי יכול להחליט כל דבר. הוא יכול להחליט שהשמש זורחת במערב. אך הוא יכול גם להחליט, ואכן החליט, שהכחל המערבי בירושלים, האתר הקדוש ביותר ליהדות, הוא שטח פלסטיני כבוש.

ועדיין, אפילו כאן, בעצרת הכללית, האמת יכולה לצאת לאור מדי פעם.

בשנת 1984, כאשר מוניתי לתפקיד שגריר ישראל באו"ם, ביקרתי את הרבי מילובוביץ'. הוא אמר לי - ואני מקווה, גבירותי ורבותי, שאיש מכם לא יפגע מכיוון שממיינו האיש כאן אני יודע שיש אנשים ונשים מכובדים מאד, הגונים ובעלי יכולת המשרתים את מדינותיהם כאן - אתה תשרת בבית של שקרים רבים. אבל הוא גם אמר לי שבמקום החשוך ביותר, אורו של נר בודד יכול להראות למרחק.

היום אני מקווה שאורה של האמת יזרח, גם אם לדקות ספורות בלבד, באולם שזמן רב היה מקום חשוך עבור מדינתי.

לכן, כראש ממשלת ישראל, לא באתי לכאן על מנת לזכות לתשואות.

באתי לכאן כדי לומר את האמת. האמת היא שיש ישראל רוצה שלום. האמת היא שאני רוצה שלום. האמת היא, שבמזרח התיכון שלום חייב להתבסס על ביטחון.

האמת היא, שאנו יכולים להשיג שלום לא באמצעות החלטות או"ם אלא רק באמצעות משא ומתן ישיר בין הצדדים. האמת היא, שעד כה הפלסטינים סירבו לדבר. האמת היא שיש ישראל רוצה שלום עם המדינה הפלסטינית, אך הפלסטינים רוצים מדינה פלסטינית ללא שלום. האמת היא, שאסור לכם לאפשר זאת.

גבירותי ורבותי, כשהגעתי לכאן לראשונה, לפני 27 שנים, העולם היה מחולק בין מזרח למערב. מאז, המלחמה הקרה הסתיימה. חברות גדולות קמו מתוך מאות שנים של תרדמת. מאות מיליוני אנשים קמו מעוני. רבים מספור צפויים לעשות זאת. אך עד כה, שנינו זה התרחש לרוב בצורה שלווה. עם זאת, יש גידול שצומח בין מזרח למערב שמאיים על שלום כולנו. הוא לא מבקש לשחרר אלא לשעבד. לא לבנות אלא להרוס. הגידול הזה הוא האסלאם המיליטנטי.

הוא מסווה עצמו בכסות של אמונה גדולה. הוא רוצח יהודים, נוצרים ומוסלמים כאחד, בחוסר הבחנה רצחני. באחד עשר בספטמבר, הוא הרג אלפי אמריקנים והותיר את מגדלי התאומים כעיי חורבות.

אמש הנחתי זר באדוורטה לזכר קרבנות האחד עשר בספטמבר. זה היה מאד מרגש. אך כשהלכתי לשם, דבר אחדדהדה בראשי. המילים השעורריות של נשיא איראן מעל במה זאת אתמול. הוא רמז שפיועי הטרור הללו היו מזימה אמריקאית. כמה מכם עזבו את האולם כשדיבר. כולכם הייתם צריכים לעשות זאת.

מאז 11 בספטמבר האסלאם המיליטנטי טבח באלפי חפים מפשע אחרים - בלונדון ומדריד, בגדד ומומבאי, תל אביב וירושלים - למען האמת בכל מקום ברחבי ישראל.

הסכנה הגדולה ביותר הניצבת בפני העולם היא קיצוניות זאת, כאשר תהיה חמושה בנשק גרעיני. זה בדיוק מה שאיראן מנסה לעשות.

האם אתם מסוגלים לדמיין אדם, אשר רק אתמול ליהג כאן, חמוש בנשק גרעיני?

הקהילה הבינלאומית חייבת לעצור את איראן לפני שיהיה מאוחר מדי.

שכן אם איראן לא תיעצר, אנו נעמוד בפני עתיד של טרור גרעיני והאביב הערבי עלול להפוך במהרה לחורף איראני. זאת תהיה טרגדיה.

מיליוני ערבים יצאו לרחובות על מנת להחליף עריצות בחירות. איש לא ירויח יותר מישראל אם אלה המחויבים לחופש ולשלום ינצחו.

זוהי תקוותי החזקה. כראש ממשלת ישראל, אני יכול לסכן את עתיד המדינה היהודית על סמך תקוות בלבד. מנהיגים חייבים לראות את המצוי ולא את הרצוי אנו חייבים לעשות כל שביכולתנו על מנת לעצב עתיד טוב יותר. אך אנו לא יכולים להעלים את סכנות ההווה בתקוות בלבד. והעולם הסובב את ישראל בהחלט הופך מסוכן יותר ויותר. האסלאם המיליטנטי כבר השתלט על לבנון ועזה. הוא נחוש לקרוע את הסכמי השלום של ישראל עם מצרים וירדן.

הוא הרעיל מוחות ערבים רבים כנגד היהודים וישראל, אמריקה והמערב.

הוא מתנגד לא למדינותיה של ישראל, אלא לקיומה של ישראל.

יש כאלה הטוענים שעל מנת להאט את ההתפשטות של האסלאם המיליטנטי, בייחוד בתקופות לא יציבות אלה, על ישראל למהר ולעשות יתורים טריטוריאליים.

התיאוריה שלהם נשמעת פשוטה: תעזבו את השטח, הם אומרים, והשלום יקודם. המתונים יתחזקו. הקיצוניים יישארו מרוסנים. ואל תדאגו לגבי הפרטים הקטנים של הדרך בה ישראל תגן על עצמה. כוחות בינלאומיים יעשו את העבודה.

אנשים אלה אומרים לי פעם אחר פעם, רק תציע הצעה גורפת, והכול יסתדר.

יש רק בעיה אחת עם התיאוריה הזאת. ניסינו אותה והיא לא עבדה.

בשנת 2000, ישראל הציעה הצעה גורפת, שענתה כמעט לכל הדרישות הפלסטיניות. ערפאת דחה אותה. הפלסטינים פתחו במתקפת טרור שגבתה את חייהם של למעלה מאלף ישראלים. ראש הממשלה אולמרט, לאחר מכן, הציע הצעה אפילו גורפת יותר בשנת 2008. הנשיא עבאס אפילו לא ענה. אך ישראל עשתה יותר

מלהציע הצעות גורפות. עזבנו שטחים. נסוגנו מלבנון בשנת 2000 ומכל סנטימטר רבוע בעזה ב-2005.

זה לא הרגיע את הסערה האסלאמית המיליטנטית המאיימת עלינו. היא רק קירבה את הסערה וחזקה אותה. חיזבאללה וחמאס ירו אלפי טילים על ערי ישראל מאותם שטחים שפינינו.

כשישראל עזבה את לבנון ועזה המתונים לא ניצחו את הקיצוניים.

המתונים חוסלו על ידי הקיצוניים. כוחות בינלאומיים, כמו יוניפי"ל בלבנון ו EUBAM בעזה לא נעו מהקיצוניים לתקוף את ישראל.

עזבנו את עזה בתקווה לשלום. לא הקפאנו את ההתיישבויות בעזה, עקרנו אותן. עשינו בדיוק מה שאומרת התיאוריה: קומו וחזרו לגבולות '67, ופרקו את ההתיישבויות. אני לא בטוח שאנשים זוכרים כמה רחוק הלכנו. עקרנו אלפי תושבים מבתיהם, הוצאנו ילדים מבתי הספר והגנים שלהם, הרסנו בתי כנסת ואפילו

הזזנו את אוהבינו מקברייהם.

נתנו את המפתחות לנשיא עבאס ולרשות הפלסטינית.

התיאוריה אומרת שזה היה צריך לעבוד, והנשיא עבאס והרשות הפלסטינית יכלו לבנות מדינה שלווה בעזה.

אתם זוכרים שהעולם הריע לכך כצעד מדיני דגול. זה היה צעד אמיץ לקראת שלום. אך, גבירותי ורבותי, לא קיבלנו שלום. להיפך - קיבלנו מלחמה. קיבלנו את איראן ואת השלוחה של החמאס אשר גירש את הרשות הפלסטינית, אשר קרסה ביום, יום אחד. הנשיא עבאס אמר מעל במה זאת שהעם הפלסטיני חמוש רק בתקוותיהם וחלומותיהם. כן, תקוות, חלומות ועשרת אלפים טילים ורקטות גראד שסופקו על ידי איראן, שלא להזכיר את נהר הנשק הקטלני שזורם כעת לעזה מסיני, מלבד ומקומות אחרים. אלפי טילים כבר שטפו את ערינו.

ישראלים שואלים בצדק: מה ימנע מכך לקרות שוב בגדה המערבית? ערינו המרכזיות בדרום מרוחקות עשרות קילומטרים מעזה, אך במרכז ישראל, ערינו מרוחקות מאות מטרים בלבד מהגדה המערבית. האם מישוה מכם ייקח סיכון ויקרב סכנה כזאת לערכם, למשפחותיכם? האם תנהגו בכזאת חוסר אחריות עם חיי אזרחיכם? ישראל מוכנה לקיומה של מדינה פלסטינית בגדה המערבית, אך לא מוכנה לאיראן נוספת. ולצורך כך, אנו זקוקים לסידורי ביטחון אמיתיים, עליהם הפלסטינים פשוט מסרבים לדבר.

הישראלים זוכרים את הלקחים הקשים של עזה. רבים מהמבקרים של ישראל מתעלמים מהם. ובחוסר אחריות הם מיעצים לישראל ללכת באותו נתיב מסוכן פעם נוספת. הם ממשיכים ללחוץ על ישראל לעשות ויתורים מרחיקי לכת מבלי להבטיח תחילה את ביטחונה של ישראל. הם משבחים את אלו שבחוסר דעת מזינים את התנין הבלתי ניתן לסיפוק של האסלאם המיליטנטי, ורואים בהם מדינאים אמיצים. הם מציינים כאויבי השלום את אלה מאיתנו המתעקשים על כך ראשית יש להקים ממשל שירחק את התנין, או לפחות לתקוע מוט ברזל בין מלתעותיו הפעורות. למרות התגיות והדיבה שבפי מבקריה, ישראל חייבת להקשיב לעצות טובות יותר מאלה. עדיפה עיתונות רעה על הספד טוב. עדיפה עוד יותר היא עיתונות שחוש ההיסטוריה שלה נמשך מעבר לארוחת הבוקר ושמיכירה בצרכי הביטחון הלגיטימיים של ישראל.

אני מאמין שמשא ומתן רציני לשלום יכול לתת מענה לצרכים אלה. אך הם לא יפתרו ללא משא ומתן. וצרכים אלה רבים, מכיוון שישראל היא מדינה קטנה. ללא יהודה ושומרון, הגדה המערבית, רוחבה של ישראל הוא תשעה מייל בלבד. מדובר בשני שלישים בלבד מאורכה של מנהטן - זה המרחק מבאטרי פארק ועד לאוניברסיטת קולומביה. ואל תשכחו שהאנשים שגרים בברוקלין וניו ג'רזי נחמדים בהרבה מכמה משכניה של ישראל. אז כיצד אתם מגינים על מדינה קטנה כל כך המוקפת בעמים המחויבים לחורבנה וחמושים בעוצמה על ידי איראן? ברור שלא ניתן להגן עליה מתוך מרחב צר כל כך. ישראל זקוקה לעומק אסטרטגי גדול יותר.

וזאת בדיוק הסיבה שהחלטה 242 של מועצת הביטחון לא דרשה שישראל תפנה את כל השטחים שתפסה במלחמת ששת הימים. על מנת להגן על עצמה, ישראל זקוקה לנוכחות צבאית ארוכת טווח באזורים אסטרטגיים בגדה המערבית. הסברתי זאת לנשיא עבאס. הוא ענה שאם המדינה הפלסטינית תהיה ריבונית, הוא לעולם לא יקבל הסדרים אלה. מדוע לא? לארצות הברית כוחות ביפן, גרמניה ודרום קוראה במשך למעלה מחצי מאה. לבריטניה יש בסיס אווירי בקפריסין. צרפת מחזיקה כוחות בשלוש מדינות אפריקאיות עצמאיות. אף אחת ממדינות אלה טוענת שהיא לא ריבונית. יש נושאי ביטחון נוספים שחייבים לזכות לפתרון. למשל המרחב האווירי.

שוב, המימדים הקטנים של ישראל יוצרים בעיות ביטחון גדולות. מטוס סילון חוצה את אמריקה בשש שעות. על מנת לחצות את ישראל, יש צורך בשלוש דקות בלבד. האם ניתן לחלק את המרחב האווירי של ישראל ולתת חצי למדינה פלסטינית שאין לה שלום עם ישראל? שדה התעופה הבינלאומי המרכזי שלנו מרוחק מיילים ספורים בלבד מהגדה המערבית. ללא שלום, האם מטוסינו יפכו מטרה לטילים נגד מטוסים שיוצבו במדינה הפלסטינית השכנה? ואיך נעצור את ההברחות לגדה של אלפי טילים, אשר עלולים להיות משוגרים על ערי ישראל? לא מדובר רק בגדה המערבית, אלא בגבעותיה השולטות על מישור החוף, שם מרוכזת מרבית אוכלוסיית ישראל. איך נעצור את ההברחות של טילים אלה לגבעות, משם ניתן לירות על ערינו? עבור ישראל, אלה לא שאלות רטוריות. אלה עניינים של חיים ומוות. כל הסדקים הפוטנציאליים האלה בביטחונה של ישראל חייבים להיות חתומים בהסכם שלום לפני הכרזה על מדינה פלסטינית, ולא לאחר מכן, מכיוון שלאחר מכן הם לא ייחתמו אלא יפוצצו בפנינו ויפוצצו את השלום. הפלסטינים צריכים ראשית לעשות שלום עם ישראל ורק לאחר מכן לקבל את המדינה שלהם. לאחר חתימה על הסכם שלום כזה, ישראל לא תהיה האחרונה לקבל בברכה את המדינה הפלסטינית שכחברה חדשה באומות המאוחדות. אנו נהיה הראשונים לעשות זאת.

ודבר נוסף. החמאס מפר את החוק הבינלאומי בכך שהוא מחזיק בשבי את החיילי גלעד שליט במשך חמש שנים ללא ביקור של הצלב האדום. גלעד שליט הוא בנם של נעם ואביבה שליט. הוא הנכד של צבי שליט, שניצל מהשוואה כאשר עלה לישראל כילד בשנות השלושים. גלעד שליט הוא הבן של כל משפחה ישראלית. כל אומה המיוצגת כאן חייבת לתבוע את שחרורו המיידי. אם אתם רוצים להעביר היום החלטה לגבי המזרח התיכון, זאת צריכה להיות ההחלטה שתקבלו. גבירותי ורבותי,

בשנה שעברה בבר אילן והשנה בכנסת ובקונגרס האמריקאי, הצגתי את החזון שלי לשלום, ובו מדינה פלסטינית מפורזת המכירה במדינה היהודית. כן, המדינה היהודית. אחרי הכול, גוף זה הכיר במדינה היהודית לפני 64 שנה. אינכם חושבים שהגיע הזמן שהפלסטינים יעשו זאת גם? ישראל, המדינה היהודית, תמיד תגן על זכויות כל המיעוטים הגרים בה, כולל מיליון אזרחיה הערבים. הלואי והייתי יכול לומר זאת גם על המדינה הפלסטינית העתידית. אך כפי שגורמים פלסטיניים רשמיים הבהירו לפני מספר ימים, למעשה אני חושב שזה נאמר כאן בניו יורק, המדינה הפלסטינית לא תאפשר נוכחות יהודית. הם יהיו נטולי יהודים, 'ודגריין'. זה טיהור אתני. יש חוקים כיום ברמאללה שלפיהם ניתן לגזור מוות על מי שמוכר קרקע ליהודים. זאת גזענות. ואתם יודעים אלו חוקים זה מזכיר. לישראל אין כל כוונה לשנות את האופי הדמוקרטי שלה. אנו פשוט לא רוצים שהפלסטינים ינסו לשנות את האופי היהודי שלה. אנו רוצים שהם יותרו על הפנטזיה להציף את ישראל במיליוני פלסטינים.

הנשיא עבאס עמד כאן והצהיר שלב הסכסוך הישראלי-פלסטיני הוא ההתיישבויות. ובכן, זה קצת מוזר. הסכסוך נמשך כמעט חצי מאה לפני שהוקמה אפילו התיישבות אחת בגדה המערבית. לכן, אם מה שאומר הנשיא עבאס הוא נכון, אני מניח שההתיישבויות עליהן הוא מדבר הן תל אביב, חיפה, יפו, באר שבע. אולי לכן הוא התכוון כאשר אמר לפני מספר ימים שישראל כובשת שטחים פלסטינים במשך 63 שנים? הוא לא אמר מאז 1967, הוא אמר מאז 1948. אני מקווה שמישהו יטרח לשאול אותו את השאלה הזאת מכיוון שהיא ממחישה אמת פשוטה, לב הסכסוך הוא לא ההתיישבויות. ההתיישבויות הן תוצאה של הסכסוך. ההתיישבויות חייבות להתקיים - זהו נושא שצריך לזכות להתייחסות ופתרון במהלך משא ומתן. אך לב הסכסוך תמיד היה, ולצדו, הסירוב הפלסטיני להכיר במדינה יהודית, בכל גבול. אני חושב שהגיע הזמן שהנהגה הפלסטינית תכיר במה שכל מנהיג עולמי רציני הכיר, החל מלורד בלפור ב-1917, דרך הנשיא טרומן ב-1948, ועד הנשיא אובמה רק לפני יומיים.

ישראל היא מדינה יהודית. הנשיא עבאס: תפסיק להתחמק מהנושא. הכר במדינה היהודית ועשה איתנו שלום. בשלום אמיתי שכזה, ישראל מוכנה לפשרות כואבות. אנו מאמינים שהפלסטינים לא צריכים להיות אזרחיה של ישראל, וגם לא נתיניה. הם צריכים לחיות במדינה משלהם. אך הם צריכים להיות מוכנים, כמונו, לפשרות. ואנו נדע שהם מוכנים לפשרות ולשלום כשיתחילו לקחת ברצינות את דרישות הביטחון של ישראל ויפסיקו להכחיש את הקשר ההיסטורי שלנו למולדת העתיקה שלנו.

אני שומע אותם לעיתים קרובות מאשימים את ישראל בייחוד ירושלים. זה כמו להאשים את אמריקה באמריקניזציה של וושינגטון או את הבריטים בבריטניזציה של לונדון. אתם יודעים מדוע אנו נקראים יהודים - מכיוון שאנחנו מיהודה. במשרדי ירושלים נמצא חותם עתיק. זוהי טבעת חותם של פקיד יהודי מזמן התנ"ך. החותם נמצא ממש ליד הכותל המערבי והוא בן 2700 שנה, מתקופת המלך חזקיה. ושמו של אותו פקיד חקוק בעברית על החותם. שמו היה נתניהו, וזהו גם שם משפחתי. שמי הפרטי, בנימין, הוא בן אלף שנה יותר מהחותם. בנימין היה בנו של יעקב, שנקרא גם ישראל. יעקב ושניים עשר בניו שוטטו באותן גבעות של יהודה ושומרון לפני 4000 שנה ומאז קיימת נוכחות יהודית בארץ.

ועבור אותם יהודים שהוגלו מארצנו, החלום לחזור אליה מעולם לא פסק. יהודים בספרד, ערב הגירוש, יהודים באוקראינה שנמלטו מהפוגרום, יהודים שנלחמו בגטו ורשה כשהנאצים סגרו עליהם - מעולם לא חדלו להתפלל, מעולם לא חדלו להשתוקק, הם לחשו 'לשנה הבאה בירושלים', 'לשנה הבאה בארץ המובטחת'. כראש ממשלת ישראל, אני מדבר בשם מאה דורות של יהודים אשר חיו בפזורה, אשר סבלו מכל מעשי רשע הקיימים תחת השמש, אך מעולם לא ויתרו על התקווה לחזור לקימם הלאומי במדינה היהודית, האחת והיחידה. גבירותי ורבותי,

אני ממשיך לקוות שהנשיא עבאס יהיה שותפי שלום. עבדתי קשה כדי לקדם את השלום. ביום שנכנסתי לתפקיד, קראתי לשיחות ישירות ללא תנאים מוקדמים. הנשיא עבאס לא הגיב. הצגתי חזון שלום עבור שתי מדינות לשני עמים. הוא עדיין לא הגיב. הסרתי מאות מחסומים על מנת להקל על התנועה באזורים פלסטינים. הדבר אפשר צמיחה גדולה של הכלכלה הפלסטינית. אך שוב, ללא תגובה. עשיתי צעד חסר תקדים של הקפאת בנייה חדשה בהתיישבויות למשך עשרה חודשים. אף ראש ממשלה לא עשה זאת קודם לכן, ושוב, אתם מריעים, אך לא קיבלנו כל תגובה.

בשבועות האחרונים, גורמים רשמיים אמריקניים הציגו רעיונות להתנעה מחדש של תהליך השלום. היו דברים ברעיונות האלה הנוגעים בגבולות שלא אהבתי. היו דברים שם הנוגעים למדינה יהודית שאני בטוח שהפלסטינים לא אהבו. אך עם כל ההסתייגויות שלי, הייתי מוכן להתקדם על בסיס הרעיונות האמריקניים האלה.

הנשיא עבאס, מדוע לא תצטרף אלי? עלינו להפסיק לשאת ולתת על המשא ומתן, בוא פשוט נתקדם ונדבר על שלום. ביליתי שנים בהגנה על ישראל בשדות הקרב. ביליתי שנים בהגנה על ישראל בבית הדין של דעת הקהל הבינלאומית. הנשיא עבאס, אתה הקדשת את חיך לקידום המטרה הפלסטינית. האם הסכסוך הזה חייב להימשך עוד דורות, או שנאפשר לילדנו ונכדינו לדבר במשך שנים על הדרך בה מצאנו את הדרך לסיים אותו? לך עלינו לכוון, ואני מאמין שאנו יכולים להשיג זאת.

במשך שנתיים וחצי נפגשנו בירושלים רק פעם אחת, למרות שדלתי תמיד הייתה פתוחה בפניך. אם תרצה, אני אגיע לרמאללה. בעצם, יש לי רעיון טוב יותר. שנינו טסנו אלפי מייל לניו יורק. כעת אנחנו באותה עיר, אנחנו באותו בניין. אז בוא וניפגש כאן היום באו"ם. מי יעצור אותנו? מה יעצור אותנו? אם אנו באמת חפצי שלום, מה ימנע מבעדנו להיפגש היום ולפתוח בשיחות שלום?

ואני מציע שנדבר בפתחות ובכנות. בוא נקשיב זה לזה. בוא נעשה כמו שאנו אומרים במזרח התיכון, נדבר 'דוגרי', כלומר ישר ולעניין. אני אציג בפניך את הצרכים והדאגות שלי. אתה תציג בפני את שלך. כך, בעזרת השם, נמצא את המכנה המשותף לשלום.

יש פתגם ערבי קדום שאומר 'לא ניתן למחוא כפיים ביד אחת'. ובכן, אותו הדבר נכון גם לגבי שלום. אני לא יכול לעשות שלום לבד, אני לא יכול לעשות שלום בלעדיך. הנשיא עבאס, אני מושיט את ידי, את ידה של ישראל, לשלום. אני מקווה שתתפוס את היד. שנינו בני אברהם. העם שלי קורא לו אברהם, העם שלך איברהים. יש לנו אב משותף. אנו חולקים את אותה הארץ. הגורלות שלנו שזורים זה בזה. בוא נגשים את חזון ישעיהו "העם ההולכים בחשך, ראו אור גדול: יושבי בארץ צלמות, אור נגה עליהם."

מי ייתן ואור זה יהיה אורו של השלום.